

Jacht op een 'schaduw'

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiter
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

Jacht op een 'schaduw'

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1991

© P. Nowee, 1991

© Illustraties: Herry Behrens

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Herry Behrens

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1061 7 (paperback)

ISBN 978 90 499 1175 1 (hardback)

ISBN 978 90 499 1113 3 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

De 'Schaduw'

Het liep tegen het eind van de middag. De zon leek even uit te rusten op de toppen van de bergen in het westen. Het duurde maar kort. Toen nam het gebergte steeds grotere happen uit het hemellichaam. De onregelmatig gevormde toppen werden langgerekte, donkere en dreigende schaduwen op de bodem van de vrij brede vallei. En naarmate de zon verder daalde namen de schaduwen steeds andere vormen aan. Een spitse, aan de basis wat verbrede plek werd een giraffe zonder poten waarvan de nek steeds langer werd. Gedrochtelijke olifanten, leeuwen met twee koppen, een kolossale dreigende vuist en allerlei niet te definiëren monsters kropen langzaam door de vallei. Afhankelijk van zijn fantasie kon een toeschouwer alles wat hij wilde in de donkere vlekken zien.

Terwijl de hemel in het oosten een staalblauwe kleur aannam, werd in het westen kwistig met kleuren gewerkt. Goudkleurige, gele en oranje slierten begeleidden de zon naar haar rustplaats achter de horizon. Het was net alsof de dag met een spectaculair, maar onhoorbaar vuurwerk afscheid wilde nemen.

Een van de passagiers van de postkoets boog zich uit het raampje en riep tegen de koetsier: 'Hoe lang nog, Harry?'

'Een kleine drie kwartier, schat ik!' klonk het boven het lawaai van de paardehoeven en het ratelen van de wielen uit.

De drie passagiers in de koets keken elkaar zwijgend aan. Iedereen dacht hetzelfde, maar niemand stelde de vraag hardop: 'Zou de koets voor het donker was de eerste pleisterplaats bereiken?'

Ook de man op de bok leek door deze vraag te worden beziggehouden, want met wilde kreten probeerde hij de paarden tot meer snelheid aan te zetten. Hij had even succes, maar al na enkele honderden meters hadden de dieren hun sukkeldrafje van kort tevoren weer aangenomen.

De koetsier concentreerde zich op de weg, als we het aangestampte en platgereden spoor zo tenminste mogen noemen. Honderden meters verderop scheen de weg dood te lopen tegen een massieve rots-

wand. De koetsier wist echter wel beter. Duizenden of misschien wel tienduizenden jaren geleden had een onmetelijk groot stuk rots zich losgemaakt van de westelijke bergwand, was voorover gevallen en lag nu als een enorme bult middenin de vallei. Dat dit heel lang geleden gebeurd moest zijn, was niet moeilijk te bepalen. Het was nu heet en droog, maar in de regentijd vormde zich in het midden van de vallei vaak een riviertje, waarvan het water zich kolkend en schuimend een weg zocht naar nog lager gelegen gebieden. Elk jaar werd de rivier gedwongen om het kolossale rotsblok – dat op zich een klein gebergte vormde – heen te stromen. Dat dit al vele, vele jaren het geval was, kon men concluderen uit het feit dat het rotsblok door het jaarlijks – en dan toch maar voor korte tijd – terugkerende water van alle scherpe hoeken ontdaan was. Het gesteente was daar prachtig glad en gepolijst en glom als een biljartbal!

De koets had de bewuste plek inmiddels bereikt en de koetsier leidde de paarden tussen het rotsblok en de oostelijke bergwand door. Nu was dat kinderspel, maar in de regentijd kostte het vaak heel wat moeite om de dieren tegen de stroming in door de rivier te leiden. En een enkele keer, bij zeer zware regenval, was het zelfs onmogelijk. Er zat dan niets anders op dan terug te keren naar de plaats van vertrek en rustig af te wachten tot het water gedaald was. In de lange loopbaan van de man op de bok was dat maar twee keer gebeurd en in beide gevallen was de rivier enkele dagen later al weer zo mak geworden en tot een zodanig niveau gedaald dat de paarden zich zonder al te veel problemen door het water lieten voeren.

En toen – op het moment dat de koets de vernauwing achter zich gelaten had – gebeurde het...

‘Halt...!’ De stem klonk zo luid dat hij gemakkelijk het lawaai overstemde dat de paarden en de koets op de harde bodem maakten.

In een reflex greep de man op de bok naar zijn geweer dat op de voetenplank lag.

PANG!

Dodelijk geschrokken schoot Harry overeind en stak beide handen in de lucht. Van de houten kolf van het geweer was een grote splinter afgerukt.

In de koets bleef het heel even doodstil. Toen begon plotseling iedereen door elkaar te schreeuwen. Er waren maar drie passagiers, maar zij maakten met elkaar meer lawaai dan een klas vol rumoerige kinderen.

PANG!

Een kogel boorde zich in het hout van de koetsdeur en verbrijzelde het raampje dat de inzittenden tussen de twee lagen waaruit de deur bestond hadden laten zakken.

Onmiddellijk na het vallen van dit tweede schot werd het doodstil, een stilte die pas verbroken werd toen de onbekende voor de tweede keer zijn stem verhoef.

‘Uitstappen, allemaal! En ik waarschuw jullie... als iemand met zijn handen in de buurt van zijn wapen komt, zal dat zijn laatste daad zijn...’

Er lag zoveel dreiging in de stem dat de passagiers het wel uit hun hoofd lieten om tegen het bevel in te gaan.

‘Jij daar! Kom van de bok!’

Enigszins verdoofd van schrik kwam Harry naar beneden en voegde zich bij de passagiers, die met hulpeloze gezichten naast de koets stonden.

De zon was inmiddels ondergegaan en vanuit het oosten kwam de nacht snel naderbij. Het zou spoedig volslagen donker zijn, want van een werkelijke schemering was in deze streken nauwelijks sprake.

‘Allemaal met het gezicht naar de koets en met jullie handen boven het hoofd tegen het hout!’ was het volgende commando.

Ook dit bevel volgden de koetsier en de drie passagiers als makke schapen op. De eerlijkheid gebiedt te zeggen dat ze ook eigenlijk geen andere keus hadden. Ze werden onder schot gehouden en terwijl de overvaller met zijn zuiver gerichte schot op het geweer van Harry bewezen had dat hij een goed overzicht had en voldoende kon zien, konden de reizigers en Harry niet veel meer doen dan raden naar de plaats waar de overvaller zich bevond. Hij had zich onzichtbaar opgesteld tussen een paar rotsblokken.

Er klonken zachte voetstappen en voor de reizigers zich realiseerden wat er gebeurde, waren zij ontwapend.

‘Zakken leegmaken!’

Even aarzelden de mannen, maar het klikken van een wapen achter hen joeg hen op. Ze wisten niet hoe snel ze hun zakken binnenstebuiten moesten keren.

‘Gooi alles op de grond!’

Iedereen liet de inhoud van zijn zakken haastig vallen. ‘Geen beweging,’ siste de rover nu en voor iemand zich realiseerde wat er gebeurde was de overvaller om de koets heen gelopen en keek zijn slachtoffers door het tweede portier nu recht in het gezicht.

Terwijl zijn wapen op de reizigers gericht bleef, doorzocht hij razend-snel de koffers en manden die in het rijtuig een plaats hadden gevonden. Hij vloekte omdat hij niets vond dat de moeite waard was.

Het was inmiddels bijna donker geworden en dat maakte de situatie nog spookachtiger en angstaanjagender dan hij al was.

De rover bevond zich nu weer aan de andere kant van het rijtuig. Met de loop van zijn revolver duwde hij in de rug van Harry. 'Haal die kist van het dak!' commandeerde hij.

De koetsier wilde even protesteren, maar toen de loop van de revolver harder tegen zijn schouderblad gedrukt werd, veranderde hij snel van gedachten. Het was lang geleden dat hij zó snel via de bok op het dak van zijn koets geklommen was! Zijn vingers trilden wat, maar hij slaagde er toch in het touw waarmee de kist op zijn plaats werd gehouden, los te peuteren.

'Gooi maar naar beneden!' klonk een bevel.

De koetsier tilde de kist op en gooide hem met een bijna moedeloos gebaar over de rand van het dak. Terwijl hij dit deed, kon hij voor het eerst een blik werpen op de overvaller. In de snel invallende duisternis was de man bijna onzichtbaar. Van zijn laarzen tot zijn hoed was hij in het zwart gekleed en een donkere doek bedekte de onderste helft van zijn gezicht. Zijn voorhoofd en ogen vielen weg in de slagschaduw van de grote, eveneens zwarte, hoed. Het was net alsof de koetsier niet naar een mens, maar naar diens schaduw keek.

'Kom omlaag!'

De kist was door de val opengesprongen. Haastig doorzocht de rover de inhoud op kostbaarheden. Vloekend constateerde hij dat de kist alleen maar papieren bevatte. Heel even scheen hij na te denken, terwijl hij naar zijn vier slachtoffers keek. 'Inladen die rommel en wegwezen!' commandeerde hij dan onverwachts en tot grote opluchting van de vier mannen. Een van hen bleef nog even als aan de grond genageld staan, maar de anderen gooiden haastig de kist in het rijtuig. Harry graaide de papieren bij elkaar die uit de kist gevallen waren en wierp ze in de koets zonder te kijken waar ze terechtkwamen. En nog geen vijf seconden later zat hij op de bok en greep de leidsels van de paarden. De drie passagiers verdrongen elkaar om in de koets te stappen.

'Weg wezen!' herhaalde de 'Schaduw', nog voor de deur van het rijtuig gesloten was.

Met een wilde kreet zette Harry de paarden aan. En terwijl de koets

zich in beweging zette, tuimelden de passagiers over elkaar heen. Door de overhoop gehaalde koffers en manden was het een grote puinhoop in het rijtuig en ook de kist die eerder op het dak gestaan had nam extra ruimte in beslag. Er was eigenlijk voor niemand plaats om behoorlijk te zitten. Voorlopig maakte geen van de passagiers zich daar echter al te druk over. Ze waren veel te blij dat zij de overval overleefd hadden en wilden maar één ding: zo snel mogelijk zo ver mogelijk van deze plaats wegkomen!

En terwijl de koets in de steeds dieper wordende duisternis verdween, onderzocht de overvaller met een geringschattende blik in zijn ogen de buit die hij veroverd had...

‘Het spijt me, sheriff,’ zei Bob Stanhope – die jullie beter kennen onder zijn bijnaam Arendsoog. ‘Struikrovers zijn elke dag en in iedere Staat aan het werk. Als we ons daarmee gaan bemoeien hebben we dagwerk!’ Hij keek zijn Indiaanse vriend, Witte Veder, aan met een vragende blik die zei: ‘dat ben je toch met me eens, hè?’. Zoals meestal echter vertoonde het gelaat van de Indiaan geen enkele emotie. In zijn ogen was afkeuring noch instemming te lezen.

De belangrijkste vertegenwoordiger van de wet in het district Dorwan, de oude sheriff Grisley, zuchtte diep en veegde met zijn vlakke rechterhand over zijn voorhoofd. ‘Luister, Bob,’ zei hij dan met enigszins vermoeide stem, ‘je ben deputy (hulpsheriff) in het district Dorwan en ik kan je dus nooit verplichten om buiten dat district op te treden...’

‘Zo is het!’ zei Arendsoog een beetje kriegel. Hij kon niet begrijpen dat sheriff Grisley hem en Witte Veder helemaal uit Mining- Valley had laten komen om te vragen of zij zo vriendelijk zouden willen zijn om in een ander district de een of andere struikrover in de kraag te pakken.

‘Mag ik óók een keer uitpraten?’ Grisley’s stem klonk zo ijzig dat Arendsoog verbaasd opkeek. Al jaren was de sheriff niet alleen zijn ‘baas’ als hij in functie was, maar evenzovele jaren waren zij al vrienden. Nog nooit had hij hem zo horen praten. Zo koel, dat zelfs Witte Veders ogen even oplichtten.

‘Sorry, sheriff,’ zei Arendsoog deemoedig. ‘Zo bedoelde ik het niet... Ik wilde... Ik...’

‘Laat maar, Bob,’ onderbrak Grisley hem, terwijl hij met zijn rechterarm een soort wegwerpgebaar maakte. ‘Het ligt niet aan jou... Ik

zit nu al meer dan dertig jaar in dit vak en af en toe heb ik het gevoel dat het allemaal een beetje te veel is. Dieven, moordenaars, overvallers, struikrovers... Soms vraag ik me wel eens af of er nog wel 'normale' mensen op deze wereld rondlopen. En alsof ik aan mijn eigen district nog niet genoeg heb, krijg ik dan ook nog een smeekbrief om hulp van één van mijn oudste kameraden. Sheriff Rondon van Heathway kende ik al toen jullie nog geboren moesten worden. Wij zijn ooit samen als hulpsheriff begonnen en bij zeker twee gelegenheden heeft hij mij het leven gered... Het mag dan lang geleden zijn, maar zoiets vergeet je niet. Daarom zal het juist zo moeilijk zijn om hem te schrijven dat ik hem niet kan helpen, dat jullie het in het district Dorwan al druk genoeg hebben en dat je bovendien nog een ranch hebt die je draaiende moet houden.' Hij slaakte een diepe zucht en ging dan verder: 'Hij zal er wel begrip voor hebben, zoals ik ook begrip heb voor je besluit, Bob... Neem me niet kwalijk dat ik daarnet zo tegen je uitviel.'

'Natuurlijk niet, sheriff... Ik bedoel... het was mijn schuld... ik...' Arendsoog wist met zijn figuur niet goed raad en begon ervan te stamelen. Hij had zich nog niet eerder in een zelfde situatie bevonden. Meestal was het tegenovergestelde juist het geval en probeerde sheriff Grisley hem en Witte Veder ervan af te houden om zich in het een of andere avontuur te storten! 'Waar ligt Heathway eigenlijk?'

'Vijf... zes dagreizen naar het noorden,' antwoordde sheriff Grisley, terwijl hij Arendsoog even strak aankeek. Had hij de cowboy nieuwsgierig gemaakt?

Het bleef geruime tijd stil na zijn woorden. Arendsoog scheen na te denken. 'Betekent het echt zoveel voor u om die oude vriend te helpen, sheriff?' hoorde hij zichzelf dan, enigszins tot zijn eigen verwondering, vragen.

'Anders zou ik jullie niet gevraagd hebben om naar Dorwan te komen, Bob,' antwoordde Grisley.'

'En het gaat allemaal om een struikrover?'

'Inderdaad!'

'Waarom laat uw vriend de postkoets niet een paar maal door een posse (gewapende burgerwacht) begeleiden? Als die rover in de gaten heeft dat er voor hem niets meer te halen is, zal hij gauw genoeg vertrekken of door de posse in zijn kraag gepakt worden!'

'Je bent niet de enige die hersens heeft, Bob,' antwoordde Grisley bijna bestraffend. 'In zo'n geval denkt iedere sheriff toch onmiddellijk aan een posse!'

‘En...?’

‘Op de dagen dat de koets door een posse begeleid wordt, laat de schurk zich niet zien. Als er de volgende dag geen escorte is, is het meteen weer raak! Van Heathway naar het zuiden kan de koetsier van de postkoets kiezen uit drie routes. Welke route hij ook kiest, de schurk weet het... Hij is altijd alleen, verschijnt op de meest onverwachte momenten en overdondert daar zijn slachtoffers volkomen mee. Hij is altijd van top tot teen in het zwart gekleed en draagt een eveneens zwarte doek over de onderste helft van zijn gezicht. Een beter signalement kan niemand je geven! Hij is er plotseling, slaat zijn slag en laat de koets vervolgens verder rijden. Hijzelf schijnt dan in het niets op te lossen, zoals een schaduw verdwijnt als er geen licht meer is. Dat is dan ook de bijnaam die de mensen hem gegeven hebben: de ‘Schaduw’. Sheriff Runden heeft al verscheidene malen een onderzoek ingesteld op de plaats waar een koets overvallen was, maar tot de dag van vandaag heeft hij geen enkel spoor kunnen vinden! Het lijkt wel of de schurk na zijn misdaad recht naar boven verdwijnt!’

Arendsoog en ook Witte Veder hadden met stijgende belangstelling geluisterd. ‘Een zeer gladde jongen dus...’ mompelde de cowboy.

‘Inderdaad en zeker als je weet dat hij in de maand, voorafgaande aan de brief van Runden aan mij, veertien keer succesvol heeft toegeslagen!’

‘Veértien keer...! Hoe vaak vertrekt er in ’s hemelsnaam een postkoets uit Heathway...!? Veertien keer in één maand dat komt neer op bijna vier overvallen per week!’

‘En dat is nu precies wat deze zaak voor mijn vriend Runden zo belangrijk maakt,’ antwoordde sheriff Grisley bijna gretig. ‘Heathway bestaát bij de gratie van de postkoetsen. De afstand tot de drie belangrijkste spoorlijnen in de States is vanuit Heathway de kortst mogelijke. In het noorden naar de Central Pacific die ruwweg van San Francisco via Denver naar het oosten leidt. In het zuiden naar de Southern Pacific, die vanuit Californië via Yuma en El Paso vlak langs de Golf van Mexico eveneens naar het oosten leidt. En tenslotte naar de spoorlijn-met-de-lange-naam, zoals men hem wel spottend noemt, de Atchison Topeka & Sante Fé Spoorlijn, die van El Paso in noordelijke en later in noordoostelijke richting naar Topeka voert. En als een spin in het hart van een web ligt Heathway tussen deze drie belangrijke lijnen. Maar vergis je niet in de afstanden. Twee, drie weken is niets voor een postkoets om door soms bijna onbegaanbaar terrein het een

of andere station te bereiken.'

'Maar waarom zou één struikrover die belangrijke positie willen bedreigen!?' onderbrak Arendsoog de sheriff, toen deze een natuurlijke pauze nam.

'Als we dat wisten, was dit raadsel misschien opgelost, Bob! Heathway ligt in een redelijk vruchtbare vallei en het stadje kan zichzelf voor zijn voedselvoorziening net bedruipen. Alleen bij de gratie van de postkoets gaat het de inwoners echt goed. Er is een Bank; er zijn twee herbergen, een grote stalhouderij, een General Store die goede zaken doet, twee saloons en zo kan ik nog wel even doorgaan... Kun je je voorstellen wat het voor zo'n stadje betekent als de leiding van de postkoetsonderneming besluit om Heathway als belangrijkste pleisterplaats te laten vallen en een in hun ogen veiliger stad te kiezen?'

Arendsoog knikte. 'Dan is Heathway binnen een jaar een 'spookstad' geworden,' mompelde hij.

'Precies! En begrijp je nu de bezorgdheid van mijn vriend Warren Rondon?'

Arendsoog scheen de vraag niet eens gehoord te hebben. 'Maar het is zo ongelooflijk dat één man dat voor elkaar zou krijgen,' vervolgde hij in gedachten. 'Dat wil er bij mij niet in... en waaròm zou zo'n vent een heel stadje kapot willen maken? Wie heeft daar belang bij?'

'Oh, er zijn genoeg kapers op de kust en dan bedoel ik plaatsen in de omgeving die graag de functie van Heathway zouden willen overnemen...'

Arendsoog zweeg even en keek Witte Veder strak aan. 'O.K., sheriff,' zei hij dan plotseling. 'We moeten nog wat zaken regelen op de ranch, maar daarna vertrekken we naar uw vriend sheriff Rondon in Heathway!'

Sheriff Grisley zei niets, maar kwam overeind en schudde zijn beide vrienden dankbaar de hand.

HOOFDSTUK 2

Heathway

Met een zacht klikken van zijn tong bracht Arendsoog Lightfeet, zijn trouwe rijdier, tot stilstand. Witte Veder kwam naast hem staan. Gedurende enige tijd keken zij naar het stadje in de verte. Het kon niet missen. Dat móést Heathway zijn! Alles klopte met de beschrijving, die sheriff Grisley gegeven had. De meeste, ongetwijfeld houten, gebouwen stonden aan weerszijden van een brede straat die in het midden nog iets uitdijde waardoor de indruk ontstond dat alle huizen rond een langgerekt plein gebouwd waren. Deze indruk werd nog versterkt doordat de hoofdstraat aan de kant die het verst van Arendsoog en Witte Veder verwijderd was als het ware afgesloten werd door een gebouw dat te oordelen naar zijn vorm en de aanwezigheid van een toren een kerk was.

Onze vrienden bevonden zich aan de westkant van de vallei en keken dus in oostelijke richting. Ze hadden de zon in de rug en dat maakte het hun gemakkelijk om details te onderscheiden. Ze hoefden immers niet tegen de laagstaande zon in te kijken. Zowel aan de noord- als aan de zuidkant lag een bergrug, die naar Arendsoogs schatting nergens hoger was dan zo'n zeven- à achthonderd meter. In het oosten werd de vallei afgesloten door een bergrug die aanzienlijk lager was. De vallei was erg breed en alle ruimte tussen het stadje en de noordelijke en zuidelijke bergrug werd ingenomen door wuivende koren- of maïsvelden, die afgewisseld werden door grote stukken groen. De afstand was te groot om te kunnen zien wat daar groeide, maar Arendsoog twijfelde er niet aan dat het verschillende soorten groenten waren. Wat hem als rancher onmiddellijk opviel was het volledig ontbreken van vee. In de verre omgeving was geen koe, stier of kalf te ontdekken.

'Kom aan, joh. Laten we verdergaan,' zei hij dan, terwijl hij Lightfeet aanzette.

Hoewel het vrij druk was in het stadje, besteedde niemand bijzondere aandacht aan de cowboy en de Indiaan. Vooral dat laatste be-

vreemde Arendsoog enigszins, omdat zijn vriend in een vreemde stad maar al te vaak argwanend en met een zekere angst bekeken werd.

Voor het sherifffskantoor stegen onze vrienden af. Arendsoog gaf een roffel op de deur voor hij naar binnen ging.

‘Sheriff Rondon?’ vroeg hij aan de man die achter een klein bureau-tje zat. Hij was ongeveer van dezelfde leeftijd als sheriff Grisley en dat klopte met de woorden van de sheriff van Dorwan dat hij en Rondon ooit als deputies hadden samengewerkt.

‘Inderdaad,’ antwoordde de sheriff, terwijl hij overeind kwam. ‘En met wie heb ik...’

‘U moet de groeten hebben van uw vriend sheriff Grisley,’ onderbrak Arendsoog hem.

Rondon keek blij verrast op. ‘Dus jullie zijn ècht gekomen...!’ Er klonk gemeente blijdschap door in zijn woorden. ‘Toen ik Grisley mijn brief schreef, durfde ik nauwelijks te hopen...’ En na een korte pauze vervolgde hij vergenoegd: ‘Ik durfde niet op jullie komst te rekenen... Arendsoog en Witte Veder...’

‘Hoho, sheriff,’ viel Arendsoog hem haastig in de rede. ‘Laat dit voorlopig de eerste en de laatste keer zijn dat u onze namen noemt. Het is beter als niemand weet wie wij zijn. Trouwens, Arendsoog is maar een bijnaam. Ik zou het op prijs stellen als u mij van nu af aan Bob noemt. En wat mijn Indiaanse vriend betreft is het misschien beter als we hem tijdelijk van een andere naam voorzien. Witte Veder is ook bekend als de bonte hond...’ Hij wendde zich tot zijn vriend. ‘Heb jij een voorstel?’

‘Mij denken Witte Bever zijn goed.’

‘De naam van je vader,’ begreep Arendsoog. ‘O.K.! Bob en Witte Bever! Is dat afgesproken, sheriff?’

‘Jullie zeggen het maar, hoor,’ straalde sheriff Rondon. Hij twijfelde er niet aan dat met de komst van Arendsoog en Witte Veder de problemen in zijn stadje snel opgelost zouden zijn. ‘Bob en Witte Bever... Mijn naam is overigens Warren. Dan zijn we helemaal van dat stijve gedoe met achternamen af.’

‘O.K.... Warren,’ antwoordde Arendsoog een beetje stroef. Hij had er altijd wat problemen mee om mensen die veel ouder waren dan hijzelf bij hun voornaam te noemen, zelfs als zij dit zelf voorgesteld hadden. Het had alles met zijn opvoeding te maken, waarbij zijn vader en vooral zijn moeder hem geleerd hadden oudere mensen met respect te behandelen. En al hoefde het wel of niet gebruiken van een voornaam

aan dat respect niets af te doen, het kostte hem toch altijd wat moeite. 'Voorlopig genoeg gepraat,' besliste sheriff Rondon dan. 'Jullie zullen wel bekaf zijn van de reis en uitgehongerd... Ik weet dat er in herberg 'Tia Antonia' nog een paar kamers vrij zijn. 'Hij pakte zijn hoed en drukte hem stevig op zijn al flink uitgedunde haardos. 'Een plezierige bijkomstigheid is dat de herberg naast de stalhouderij ligt.'

Arendsoog liet de sheriff glimlachend voorgaan. Hij mocht de man wel en kon heel goed begrijpen waarom Grisley en hij jarenlang contact met elkaar hadden gehouden. De gedachte aan een stevige maaltijd maakte zijn stemming er nog beter op en tot slot stond de naam van de herberg hem wel aan. 'Tia (tante) Antonia!' Het klonk zoveel vriendelijker dan 'Grand Hotel Huppeldepup' of zoiets. De naam had iets huiselijks.

Arendsoogs gevoelens bleken volkomen juist te zijn. De herberg telde maar een paar kamers, maar die waren dan ook kraakhelder. 'Tia Antonia' bleek een vrouw van middelbare leeftijd te zijn, die bij alles wat ze deed zachtjes voor zich uit neuriede. Ze was in de keuken bezig en er verspreidde zich een zo heerlijke geur door de herberg dat Arendsoog het water in de mond kreeg.

Terwijl sheriff Rondon onze vrienden naar de stalhouderij begeleidde, waar zij er eerst voor zorgden dat hun rijdieren niets te kort kwamen, had hij al verteld dat 'Tia Antonia' oorspronkelijk uit Mexico kwam en dat haar man kort na hun aankomst in Heathway – al minstens vijftien jaar geleden – was overleden.

'Welkom! Welkom!' zei de vrouw hartelijk, terwijl ze even haar keukengereedschap neerlegde en Arendsoog en Witte Veder de hand schudde.

'Zul je goed voor ze zorgen, Antonia?' vroeg sheriff Rondon grappend. 'Het zijn speciale vrienden van me.'

'Ik zorg voor iedereen goed, Warren. Dat behoort je te weten,' antwoordde de vrouw gevat. En terwijl zij zich tot onze vrienden wendde, ging ze verder: 'Jullie heten dus Bob en Witte Bever... Ik hoef niet te vragen welke naam bij wie hoort!' Haar schaterende lach vulde de keuken. 'Maar alle gekheid op een stokje, iedereen noemt mij Antonia en ik zou het fijn vinden als jullie dat ook doen.' Onder het praten haalde ze een paar pannen van het vuur. 'Ik zal jullie eerst naar jullie kamers brengen, want jullie zien eruit alsof je je best even zou willen opfrissen. Volg me maar...'

Die avond voegde Warren Rondon zich bij onze vrienden om te eten. Hij at vaker bij Antonia, die hem steevast plaagde met het feit dat hij nog steeds vrijgezel was. 'Enfin, wie zou zo'n oude bok nog als man willen hebben,' grapte ze, terwijl ze dampende schalen de kleine eetkamer binnenbracht.

Er waren nog drie gasten, die aan een andere tafel in een diep gesprek gewikkeld waren en dat gaf onze vrienden de gelegenheid om redelijk vrijuit te praten.

'Ik verbaas me over één ding, Warren,' begon Arendsoog. 'Wij hebben al heel wat afgereisd in de States, maar nergens is mijn Indiaanse vriend zo vriendelijk ontvangen als hier. Meestal merk je iets van achterdocht of angst bij de mensen, maar hier gaan zelfs de kinderen geen stap opzij voor Witte Ve... Witte Bever,' herstelde hij zichzelf vlug. 'Hoe komt dat?'

Rondon glimlachte. 'Als je het weet is het heel simpel, Bob. De mensen in Heathway hebben bijna iedere week met Indianen te maken. Jullie hebben ongetwijfeld de bergrug opgemerkt die de vallei aan de noordkant afsluit.'

Arendsoog knikte slechts.

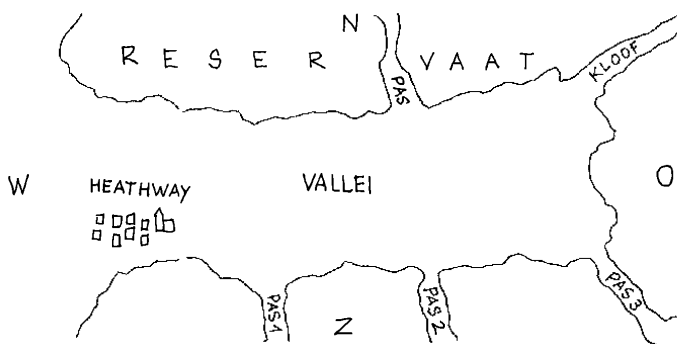
'Achter die bergrug ligt een van de reservaten die de regering aan de Indianen heeft toegewezen. Ik ben het nooit met die politiek eens geweest en ik zeg dat echt niet om Witte Ve...' Ook hij had moeite met de nieuwe naam van onze Indiaanse vriend. '... om Witte Bever naar de mond te praten. Zolang als ik hier sheriff ben heb ik altijd gevochten voor een normale relatie tussen de inwoners en de Indianen. En hoewel ze zich eigenlijk niet buiten het reservaat mogen begeven is er een levendige ruilhandel ontstaan. De inwoners van Heathway leveren graan, groenten, enkele gereedschappen en in ruil daarvoor leveren de Indianen ons vlees; Wij hebben hier geen ruimte om vee te houden. Er grazen alleen wat schapen, maar die worden niet geslacht omdat we ze veel te hard nodig hebben voor hun melk. Het reservaat is groter dan onze vallei, maar tevens een van de onvruchtbaarste plaatsen in deze Staat. Gelukkig echter houdt zich daar nog een van de weinige kudden bizon op, die de zinloze slachting van veel blanken hebben overleefd. Ik heb verhalen gehoord van blanken die vanuit rijdende treinen 'voor hun lol' bizon neerschoten en van jagers die er prat op gingen dat ze op één dag meer dan vijftig dieren hadden gedood, die ze dan rustig lieten rotten...' Woest schudde Rondon zijn hoofd. 'Ik kan me daar zó kwaad over maken!' verontschuldigde hij zich. 'Enfin,

de Indianen weten gelukkig beter met de rijkdommen van de natuur om te gaan en daar hebben wij het in Heathway aan te danken dat we meerdere malen per week vlees kunnen eten. Dat is overigens niet altijd bizonvlees, want er zwerft ook een kudde verwilderde longhorns in het reservaat. Maar om een lang verhaal kort te maken: dat is dus de reden waarom niemand er hier van opkijkt als er een Indiaan de stad in komt.'

Arendsoog knikte begrijpend. Waren de verhoudingen in dit grote land maar overal zo goed als hier! 'Ik heb nog een vraag, Warren,' ging hij dan verder. 'Zou je voor ons een eenvoudige kaart kunnen tekenen van de vallei en de omgeving? Wij weten niet welke wegen er in of uit leiden, welke routes de postkoetsen meestal nemen en ga zo nog maar even door...'

Warren, die klaar was met eten, veegde zijn mond af en stond op. 'Ik zal even papier en schrijfgerei aan Antonia vragen en dan doe ik het meteen.'

Twee minuten later was hij al weer terug, ging zitten en begon zorgvuldig lijnen te trekken op het papier. Hij was zich er niet van bewust dat het puntje van zijn tong voortdurend tussen zijn lippen van de ene naar de andere mondhoek schoot.

'Zoals jullie zien ben ik geen al te beste tekenaar,' zei sheriff Rondon, terwijl hij de pen neerlegde en het papier naar Arendsoog en Witte Veder toedraaide. 'Jullie weten ook dat Heathway vrij vooraan in de vallei ligt. In het noorden ligt het reservaat achter de bergrug, die ik

met die slingerende lijn heb aangegeven. Eén vrij smalle pas leidt naar het reservaat en via die weg komen de Indianen naar ons toe. Een postkoets kan niet door die pas omdat hij te smal is en bezaaid met rotsblokken. In het zuiden heb je ook een bergrug, maar die wordt door drie begaanbare passen als het ware in stukken gesneden. In het oosten tenslotte wordt de vallei afgesloten door een vrij lage bergrug. Laat ik zeggen... eh... maximaal tweehonderd meter hoog. Daarom hebben we 's ochtends al vrij vroeg de zon in de vallei.'

Arendsoog en Witte Veder tuurden enige tijd zwijgend naar de tekening.

'Ik heb begrepen, dat Heathway een soort knooppunt van postkoetslijnen is en dat er hier bijna dagelijks koetsen komen of gaan. Klopt dat?'

'Helemaal. Koetsen die Heathway binnenkomen kunnen uit elke richting komen, behalve uit het noorden en hun tijdstip van aankomst is nooit precies hetzelfde. Een gebroken wiel onderweg is immers al voldoende om een rijtuig uren op te houden. De vertrektijden vanuit de stad staan wel vast en daar wordt vrij strak de hand aan gehouden.'

'Welke routes nemen de vertrekkende koetsen?'

'Naar het westen spreekt het vanzelf, zou ik zeggen. Die koetsen verlaten onmiddellijk de vallei en vertrekken over het plateau. Alle koetsen, die naar andere richtingen moeten, gaan via de passen die ik gemakshalve 1, 2 en 3 genoemd heb.'

'Dat begrijp ik niet goed. Koetsen, die naar het noorden willen, vertrekken dus in zuidelijke richting!?'

Sheriff Rundon grinnikte. 'Het klinkt inderdaad raar, maar als je het weet is het allemaal heel logisch. In het noorden ligt het reservaat en daar mag de postkoets niet doorheen. En al was het toegestaan, dan zou het niet kunnen, omdat de pas naar het reservaat onbegaanbaar is voor een rijtuig. Tussen de bergrug in het noorden en die in het oosten ligt nog wel een smalle kloof, maar daar kunnen slechts ruiters doorheen en dan nog alleen maar achter elkaar rijdend. Een koets die naar het oosten of noorden moet, gaat dan ook normaal via pas 3, trekt om die lage bergrug heen en vervolgt zijn weg. In zuidelijke richting tenslotte hangt het af van de bestemming via welke van de drie passen men zal rijden.'

'Het is nogal een omweg voor een koets die naar het noorden moet,' mompelde Arendsoog in gedachten.

'Niet echt hoor. De bergrug in het oosten is niet alleen laag, maar

ook vrij smal. Erachter loopt een vallei die bijna kaarsrecht naar het noorden leidt. Wat ik allemaal gezegd heb was tot nu toe de normale gang van zaken. In verband met die overvallen van de laatste weken, vertrekken koetsen voor het oosten of noorden nu vaak ook door pas 1 of pas 2, dus in pal zuidelijke richting. Na drie of vier mijl kan echter afgebogen worden in oostelijke richting en komt de koets uiteindelijk toch op dezelfde route te zitten als wanneer hij door pas 3 vertrokken was.'

'En wanneer wordt er beslist welke route een koets zal nemen?'

'Op de dag van vertrek om zeven uur 's morgens.'

'Wie neemt die beslissing?'

'De plaatselijke directeur van de onderneming in overleg met zijn assistent en met mij.'

'Dus niet meer dan drie mensen kennen die beslissing?'

'Juist! Ik heb de directeur en zijn assistent op het hart gedrukt er met niemand over te spreken en zelfs de koetsier krijgt pas een half uurtje voor hij vertrekt te horen welke route hij moet nemen.'

'En de 'binnenkomende' koetsen, om ze zo maar eens te noemen. Welke route kiezen zij?'

'Dat hangt echt af van de plaats waar zij vandaan ko...' Sheriff Rondon zweeg abrupt en keek Arendsoog met grote ogen aan. 'Dat realiseer ik me nu pas...'

'Wát!?' Het kwam er snauwender uit dan Arendsoog bedoelde.

'Alle overvallen die we tot nu toe hebben gehad, hebben plaatsgevonden op vertrekkende rijtuigen...' Sheriff Rondon was zelf verbaasd van de ontdekking die hij zojuist gedaan had. 'Wat stom dat dat niet eerder tot mij doorgedrongen is!'

Arendsoog keek Witte Veder strak aan alsof hij van de Indiaan een verklaring verwachtte voor hetgeen Rondon net gezegd had. Witte Veders blik verried echter niets.

'O.K., Warren,' hakte Arendsoog dan een paar knopen door. 'Ons verblijf in Heathway zal niet lang onopgemerkt blijven. Als iemand naar ons vraagt, zeg je maar dat we een paar vrienden van je zijn en dat we van plan zijn een paar dagen te blijven. Daar is geen woord van gelogen.'

'Ja... eh... natuurlijk... Maar moeten we geen plan maken?' was de sheriff een beetje overdonderd.

'Als de tijd rijp is,' antwoordde Arendsoog half in gedachten. 'Wij gaan morgen eerst de omgeving eens verkennen. We voelen ons hier

nu nog als een paar katten in een vreemd pakhuis. Tussen haakjes... hoe laat vertrekt de postkoets uit Heathway?’

‘Zeg maar elf uur... Dat lijkt erg laat, maar Heathway is nu eenmaal een knooppunt en er wordt daarom altijd gewacht of er nog een koets binnenkomt die post of goederen bij zich heeft die verder getransporteerd moeten worden.’

Arendsoog knikte begrijpend. Zo te horen zat de organisatie van de postkoetsonderneming goed in elkaar. Een postkoets die ergens voor de nacht een pleisterplaats aangedaan had, vertrok gewoonlijk voor dag en dauw, maar hier in Heathway lag dat natuurlijk allemaal anders. Hier probeerde men de verschillende lijnen zoveel mogelijk op elkaar te laten aansluiten. ‘Als je er geen bezwaar tegen hebt, gaan we nu naar bed,’ zei hij dan, terwijl hij opstond. ‘We hebben een lange en vermoeiende dag achter de rug.’

‘Ik begrijp het,’ antwoordde Warren Rundon, terwijl ook hij overeind kwam. ‘Moet ik overigens de directie van de postkoetsonderneming niet op de hoogte brengen van jullie komst. Die zal wel blij...’

‘In geen geval!’ onderbrak Arendsoog hem scherp. ‘Voorlopig blijf jij de enige die weet wie we zijn en wat we komen doen!’

‘Komt in orde, boss...’ lachte de sheriff. ‘Als jullie me nodig hebben, weten jullie waar je me vinden kunt. Welterusten!’

Arendsoog en Witte Veder beantwoordden de wens en terwijl de sheriff het pand verliet, begaven zij zich naar hun kamers.